

אתר תנועת אריאל – מאגר הפעולות והצ'ופרים

סיפור על ר' לוי יצחק מברדיצ'ב הרב מברדיצ'ב היה בילדותו עליו גדול. הוא נשתדך עם גביר אחד מפורסם, ר' שמואל פרץ מעיר לוברטוב. והיה הגביר מתפאר בחתנו.

אחר חתונתו בשמחת תורה הראשון כיבדו הקהל את חתן הגביר שיאמר "אתה הראית" לפני התיבה. כיוונו בזה לכבד את הגביר ולעשות לו נחת רוח.

ירד הרב לפני התיבה ונתייצב שם, והטלית הייתה מונחת על התיבה. נטל הטלית בידו ללובשה, והניחה חזרה על התיבה. כן עשה כמה פעמים. כל העולם היה עומד בעיניים צופיות עליו שילבש את הטלית ויתחיל לומר "אתה הראית" והוא לא שת לבו כלל והיה עומד דומם. לבסוף היה הדבר לטורח על הקהל לעמוד ולהמתין, ושלחו אליו את השמש של בית הכנסת בשם ראשי הקהל, שמבקשין אותו שלא יטריח את הציבור ויאמר "אתה הראית". החזיר: "הן, לא אטריחם, ח"ו!" נטל טלית ללובשה, וכמעט שלבשה עזבה שוב מידו והניחה על התיבה ולא רצה לומר "אתה הראית".

והגביר, חותנו, בראותו מעשי תעתועים אלו של חתנו, היה מתבייש מאוד בפני העולם, שהיה מתפאר בחתנו שאין חכם ועילוי כמותו בכל הגליל, ועכשיו עשה שטות זו. הוסכם גם בדעת הגביר לביישו, ושלו עוד הפעם את השמש להגיד לו, שלא יעשה עוד שהות, רק אם ירצה לומר יאמר מייד, ואם לאו, יעזוב התיבה וילך לו אל מקומו ויעמוד אחר תחתיו. אבל בטרם הספיק השמש לגשת אליו, נשמע פתאום קולו, אחר דמימותו ושיקול מחשבתו: "אם אתה למדן ואתה חסיד, אמור אתה "אתה הראית". ועזב את התיבה והלך לו למקומו שבבית הכנסת. ראה חותנו מעשהו ונתמלא רוגז ודאבון נפש עוד יותר, שבמקום שקיווה לקבל נחת ולנחול כבוד על -ידי חתנו קיבל חרפה ובושה. מכל מקום שלא שאלו בכל משך הזמן של ההקפות על מעשהו.

הלכו הביתה: החותן הלך בפחי נפש, שרוי בצער ובחמה, והחתן היה הולך שמח וטוב לב. היה חותנו של ר' לוי יצחק תמה מאוד על הנהגתו. סוף כל סוף לא עצר כוח, ובאמצע הסעודה, כשראה כי טוב לב חתנו עליו, שאלהו: "בני, אמור לי, מה ראית כי עשית דבר מגונה זה, שנראה כשיגעון ח"ו ולא כמעשה של בר-דעת?"

פתח ר' לוי יצחק וספר לו:
 "מיד, כשעמדתי לפני התיבה ופשטתי ידי ליקח הטלית כדי להתעטף בה ולומר "אתה הראית", נשתתף עימי היצר הרע ואמר, שהוא רוצה לומר איתי יחד "אתה הראית".
 שאלתיו: "מי אתה שתהא ראוי לכך?"
 שאלני הוא חזרה גם כן בלשון זה: "מי אתה שתהא ראוי והגון לכך?"
 החזרתי לו: "אני למדן."
 השיב הוא לי: "גם אני למדן."
 שאלתיו: "היכן למדת הלכות, ש"ס ופוסקים?"
 השיב לי חזרה: "והיכן למדת אתה?"
 אמרתי לו: "למדתי אצל הגאון פלוני ופלוני."
 החזיר לי: "גם אני הייתי שם עימך בלימודך. אם כן, גם אני למדתי אצל הגאונים שהזכרת לפני."
 החזרתי לו: "אבל חסיד אני."
 אמר לי בנחת: "גם אני חסיד."
 שאלתיו: "והיכן קיבלת תורת החסידות?"
 והשיב לי: "והיכן קיבלת אתה דרכי החסידות?"
 עניתיו: "אצל הרבי הקדוש ממיזריט'ש".
 והוא מחייך יותר נענה: "גם שם הייתי עימך במחיצתך וקיבלתי דרכי החסידות עימך יחד. לכן רוצה גם אני לומר עימך 'אתה הראית'".
 כשראיתי שאינו מניח לי ומחזיקני בחוזקה לומר דווקא עימי "אתה הראית", הנחתי הטלית מידי ואמרתי לו: "אם אתה למדן ואתה חסיד, אמור אתה!"
 עכשיו בבקשה הגד לי: מה הייתי יכול לעשות אחרת?"

(מתוך 'ספר החסידות' / אברהם כהנא)